

LÄCKBERG FEXEUS

CAMILLA

HENRIK

Druhý diel mrazivej trilógie kráľovnej švédskej krimi
a slávneho mentalistu

TOP
Krimi

KULT

KULT

Camilla Läckberg a Henrik Fexeus

KULT

Zo švédčiny preložila Mária Bratová

slovar

Copyright © 2022 Camilla Läckberg and Henrik Fexeus
Published by agreement with Nordin Agency AB, Sweden.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023
Translation © Mária Bratová 2023

ISBN 978-80-556-5022-7

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvý týždeň

Fredrik sa už vari po stý raz ubezpečil, že cez plastovú tašku nič nevidieť. Nechcel, aby sa prekvapenie prezradilo predčasne. Na tvári ho pánilo letné slnko, bolo najmenej dvadsaťdeväť stupňov. Napriek horúčave sa rozhodol, že z kancelárie pri Skanstulle do Ossianovej škôlky neďaleko Zinkensdammu prejde pešo. Hoci bola streda, z úradu sa mu podarilo odísť trochu včasnšie. V takomto teple sa nikomu nechce kontrolovať dodržiavanie pracovného času a väčšina jeho kolegov už dávno vychutnáva studené pivo pod slnečnikom niektorej reštauračnej terasy.

Prechádzka trvala približne dvadsaťpäť minút, no vzhľadom na horúčavu si mal zobrať fľašu vody. Postupne zhodil sako a vykasal si rukávy. Košeľa sa mu lepila na spotený chrbát. To však neprekáža, lebo dnes je všetko presne, ako má byť.

Znova skontroloval plastovú tašku, z ktorej trochu vytŕčala veľká škatuľa so stavebnicou lega Technic. Skrývala v sebe model McLaren Senna GTR. Ossianov záujem o autá zostával preňho záhadou, lebo jeho a Josefinin vzťah k vozidlám by sa dal nazvať skôr ako neskrývajúci nezáujem. Výnimkou bolo stavenie z lego kociek so synom.

Podľa označenia na škatuli bol model vhodný pre vekovú kategóriu 10+, a hoci Ossian mal iba päť rokov, Fredrik nepochyboval, že si s ním poradí. Lebo je bystrý. Zavše dokonca bystrejší než jeho otec, uznal v duchu Fredrik a nahlas sa zasmial. Uvedomil si, že ako prezieravý otec práve kúpil darček, ktorý si vyžiada niekoľko hodín jeho voľného času doma, pod strechou, a to cez jeden z najkrajších letných dní. No čo už. Veď aj zajtra bude pekne.

A Ossian v škôlke trávi celý deň na vzduchu. Presne to potrebuje. Ak sa práve nehrá s legom, bol by schopný loziť po stenách. Josefin už začala uvažovať, či ich syn nemá nejakú diagnózu. Nie že by sa ho hneď rozhodli zobrať na vyšetrenie, to nie, tak ďaleko zatiaľ nedospeli. Ossianova aktivita a záujem o autá sa ešte vždy držia v pozitívnej a vo zvládnuteľnej rovine, najmä v porovnaní s rovesníkmi

zo škôlky, ktorí sa rodičom vrhajú na Iphone, len čo po nich prídu. To už je smutné.

Fredrik dorazil pred škôlku a pozrel sa na hodinky. Napriek teplu kráčaľ tak rýchlo, že prišiel zavčasu. Deti pravdepodobne ešte vždy behajú v neďalekom Skinnervikskom parku.

„*Ey, sexy lady...*“ pohmkával si potichu, kráčajúc na vršok za škôlkou.

V súčasnosti je Ossianovou najobľúbenejšou skladbou Gangman Style. Treba si zvykať, usmial sa v duchu Fredrik, keď si predstavil, ako na ňu so synom nacvičovali tanečnú choreografiu.

Na vršku sa rozprestieralo rozľahlé ihrisko s niekoľkými vysokými stromami. Podľa Ossiana to bol ozajstný les a mal ho veľmi rád.

„*Oppan Gangman Style!*“ zanôtil polohlasne Fredrik a dieťa, čo mu sotva siahalo po kolená, prekvapene zdvihlo hlavu, potom však pokračovalo v hre.

Deti v žltých vestičkách sa líšili logami jednotlivých škôlok. Tento park sa tešil veľkej obľube. Ovzdušie naplňal krik a smiech. Nové lego Technic by hádam mohlo počkať na príhodnejší deň, lebo tento je ako stvorený na schovávačku medzi stromami. Domov sa nemusia ponáhľať, o večeru sa dnes postará Josefin. Fredrik sa poobzeral a zbadal Toma, jedného z učiteľov Backenskej škôlky.

„Dobrý deň!“ usmial sa na Toma, ktorý starostlivo zotieral sviečku pod nosom ktorémusi drobcovi.

„*Opp, opp, opp, opp,*“ učiteľ sa veselo pridral k známej melódii. „Hádajte, kto dnes vyberal hudbu na pohybové aktivity?“

„Varoval som vás. Do konca týždňa tu budete mať tridsať detí, tancujúcich na Gangman style. Neviete, kde je náš tancujúci génus? Nikde som ho nevidel.“

Tom doutieral usoplený noštek a na okamih sa zamyslel.

„Možno je pri hojdačkách. Rád na nich sedáva,“ poradil Fredrikovi.

No jasné. Ossian rád strieda hyperaktivitu s hojdaním. Presnejšie – rád sedáva na hojdačke. Tam sa cíti slobodne a nikto ho neruší pri vymýšľaní vynálezov.

Fredrik sa pobral k hojdačkám. Všetky boli obsadené, no Ossian tam nebol. Z jednej práve odchádzala Ossianova kamarátka Felicia a Fredrik pobehol za ňou.

„Ahoj, Felicia, nevidela si Ossiana?“

„Teraz nie, iba predtým.“

Fredrik zvrátil čelo. Pomaly sa doňho vkrádal pocit, že čosi nie je v poriadku. Zároveň si uvedomoval, že reaguje iracionálne, že sa mu zapojil radar prehnane starostlivých rodičov. Ten sa zapína, len čo by

sa niečo *mohlo* stať, bez ohľadu na opodstatnenosť či neopodstatnenosť. Zrejme to súvisí s pudom sebazáchovy, ktorý je dôležitý napríklad na púšti, ale tu je bezdôvodný. Čisto logicky to Fredrik chápal. Napriek tomu sa ho zmocňoval nepríjemný pocit, akoby ho oviol ľadový vietor. Obrovská škatuľa s legom, ktorá sa mu videla skvelá a vzrušujúca, mu zrazu prekážala. Pobehol naspäť za Tomom.

„Nie je ani pri hojdačkách,“ oznámil mu.

„To je čudné.“

Tom sa pozrel do zoznamu detí, ktoré už odišli.

„Mal by byť... počkajte. Jenya s najmenšími sa vrátila do škôlky. Možno šiel s nimi, ak potreboval ísť na toaletu, a potom ostal vnútri. Ospravedlňujem sa, Jenya mi mala oznámiť, že ho berie so sebou. Ale viete, ako to tu chodí.“

Jasné, všetko chápe. Nepríjemný pocit ho opustil. Od úľavy si vydýchol. Tom aj Jenya sú schopní pedagógovia, no deti bývajú svojhlavé a vyznačujú sa neprekonateľnou schopnosťou nikdy nebyť tam, kde by to človek očakával. Keď videl, ako sa Tom zahanbil, v duchu ho trochu poľutoval. Lenže pri práci s deťmi je na prvom mieste opatrnosť. Mnoho rodičov by mu vyrobilo poriadnu scénu aj za menšiu nepozornosť.

„V poriadku,“ povedal. „Pekný deň, Tom, uvidíme sa v pondelok! *Oppa, oppa!*“

Fredrik sa pustil dolu vŕškom naspäť do škôlky. Dvere boli otvorené. Vošiel do haly plnej vešiačikov s menami detí a so skrinkami na náhradné oblečenie. Ossianov vešiak bol prázdny. To ešte nemusí nič znamenať, lebo ak Ossian bežal na toaletu, jeho bundička sa pravdepodobne povaluje na dlážke. Alebo vzhľadom na teplotu zostala v parku na ihrisku. Fredrik si uvedomil, že dnes ju synovi vôbec nemal obliekať. To bol ale nápad! Ossianovi muselo byť hrozne teplo.

Fredrik sa nezdržoval vyzúvaním a zamieril k toaletám.

„Ossian!“ zakričal a zaklopal na prvé z dvoch dverí. „Ossian, si tu?“

Chodbou sa k nemu blížila Jenya. Dvaja asi dvojroční drobci za ňou sa ohadzovali prstovými farbami a výskali od smiechu.

„Dobrý deň, Fredrik,“ prihovorila sa mu. „Zabudli ste si niečo? Ossian je s Tomom hore v parku.“

Opätovný pocit, že čosi nie je v poriadku, ho takmer zrazil z nôh. Už ho nevnímal ako závan mrazivého vetra, ale ako zásah pästou do žalúdka.

„Nie je v parku,“ povedal. „Práve odtiaľ idem. Tom povedal, že je asi s vami.“

„Nie, tu nie je. Pozreli ste sa k hojdačkám?“

„Áno. Hovorím, že tam nie je. Dočerta.“

Zvrtol sa a vybehol z budovy. Už sa stalo, že dieťa ušlo zo škôlky. Napríklad Felicia. Raz sa jej podarilo dostať až domov, kým si učiteľia všimli, že chýba. Jej rodičia musia mať odvtedy jednotaj stiahnutý žalúdok. Dá sa na taký pocit zvyknúť? Veď je to hrozné!

Dobehol na vršok. Celý čas ho do nohy udierala tá prekliata kartónová škatuľa. A ešte sa mu popod nohy motali decká. Starostlivo si ich prezeral a pokúšal sa upokojiť. Panika mu nepomôže. Ibaže ani jedno z detí nebol Ossian.

Ani jedno z nich nebol jeho syn.

Tom pri pohľade na vracajúceho sa Fredrika vypúlił oči. Potom však okamžite pochopil.

„Musí byť tu,“ povedal Fredrik a pustil z ruky tašku s legom, aby ho nezdržovala.

Tom sa už vypytoval detí okolo seba, či nevideli Ossiana. Vraj pri domčekoch na hranie. Tam by sa Ossian mohol skrývať. Fredrik sa k nim rozbehol, no už z diaľky videl, že sú prázdne. Kam by ešte... Medzi stromy? Úplne sám? Nieкто si ho predsa musel všimnúť!

Felicia.

Povedala, že Ossiana videla predtým.

Fredrik sa rozbehol naspäť k Tomovi a deťom. Od napätia sa mu stiahlo hrdlo, z čela aj chrbta mu stekal pot. Felicia v pieskovisku piekla pieskové koláčiky. Ako keby sa nič nestalo. Ako keby sa práve nerúcal celý svet.

„Felicia,“ oslovil dievčinku milo s obrovským sebazaprením, aby ju nevydesil tónom hlasu. „Hovorila si, že si Ossiana videla. Kedy to bolo?“

„Keď sa rozprával s tou hlúpou tetou,“ odvetila, no ani nezdvihla hlavu od najnovšieho pieskového výtvoru.

„S hlúpou...“ opakoval a v hrdle akoby mu narástol brúsny papier. „Bola stará?“

Felicia rázne zavrtela hlavou a lopatkou utľapkávala piesok.

„Nie,“ odvetila. „Ako moja mama. Teraz mala tridsiate piate narodeniny.“

Fredrik nasucho sťažka prehľtal. Ktosi tu bol. Ktosi sem prišiel a rozprával sa s jeho dieťaťom. Ten ktosi nebol ani pedagóg, ani rodič. Neznámy človek. Fredrik si čupol k Felicii a premohol nutkanie poriadne ňou zatriasť.

„Vieš, kto to bol?“ zo všetkých síl sa ovládal, aby na ňu nekričal. „A prečo bola tá teta hlúpa?“

Felicia sa naňho pozrela so slzami v očiach. Na okamih stratil rovnováhu, takmer padol na chrbát. Z očí jej vyčítal, čo nechcel, čo sa nikdy nemalo stať, čo sa *nesmie stávať*.

„Kašlem na jej hračkárske autá,“ vzdorovito vyhrkla Felicia. „Ossianovi sa páčili, ale mne nie. Ja som chcela, aby aj mne dovolila pohladkať šteniatka. Povedala, že ich má v aute. Ale mne nedovolila ísť za nimi. Iba Ossianovi. A potom odišli.“

Vo Fredrikovej hrudi akoby sa otvorila čierna priepasť. Cítil, že sa do nej bezmocne rúti.

Mina postávala pred vchodom a skúmala priestor. Dnes popoludní nebolo v telocvični veľa ľudí. Fajn. A navyše tu boli tí starší, nie študenti, ženy, ktoré sa venujú crossfitu, a svalnáči. Vo všedné dni popoludní mali záujem o telocvičňu predovšetkým seniori, teda aspoň na jednu hodinu. To jej vyhovovalo, lebo tí starostlivejšie utierali náradie aj prístroje, a to nielen po sebe, ale aj od potu predošlých návštevníkov. Nie že by sa Mina odhodlala riskovať. Vo vrecku úboru vždy nosila tenké jednorazové rukavice, dve fľaštičky dezinfekčného spreja, mikrovláknovú handričku a zatváracie vrecúško, kam vkladala všetko, čo použila.

Dnes sa chcela zamerať na tréning nôh a trupu. Natiahla si rukavice, podišla k voľnému posilňovaču nôh a starostlivo nasprejovala každú časť. Videla totiž, že podaktorí čistia iba držadlá. Ba čo je ešte horšie, len podsedák. Ibaže špina a baktérie preniknú všade. Preto vôbec nechápala toľkú ľahostajnosť.

Poskladala handričku, vložila ju do zatváracieho vrecúška a pripravila si ďalšiu. Vstúpil do telocvične bolo ako vojsť do jamy levovej, ibaže namiesto leva sa tu hmýrilo more baktérií. Presne z toho dôvodu nemohla trénovať v Policajnom úrade. Veľmi dobre si uvedomovala, aké prasatá tam chodia. Tu sa vyhne aspoň tomu, že k špine priradí konkrétnu tvár.

Najradšej by trénovala v rúšku, najmä pri predstave, čo všetko sa šíri vzduchom. Dopočula sa, že vzpierači často vypúšťajú vetry, a keď si predstavila fekálne baktérie, čo prúdia ventilačným systémom, nemohla dýchať. Lenže s rúškom by vzbudzovala pozornosť. Asi by však mohla pouvažovať o získaní tréningovej masky, ktorú podaktorí používajú pri tréningu dýchacích svalov.

„Ideš trénovať, alebo upratuješ? Ak si skončila, vystriedam ťa.“

Mina sa strhla a zdvihla hlavu od opierky, ktorú sa chystala čistiť. Nad ňou sa týčil sedemdesiatnik s okrúhlymi okuliarmi, bielymi vlasmi a so spýtavým pohľadom. Na sebe mal obyčajné bavlnené

červené tričko z nesajúceho a nepriedušného materiálu. S obrovským tmavým flakom od potu, čo sa tiahol cez celú hrud'. Minu striaslo.

„Vieš, aké nehygienické je toto bavlnené tričko?“ opýtala sa. „Navlhne od potu a ten sa potom otiera a lepí na prístroje. Ľuďom v takomto oblečení by mali zakázať vstup.“

Muž ju priam prebodol vražedným pohľadom. Pohoršene zavrtel hlavou a odkračal. Rozhovor s ňou očividne pokladal za zbytočnú stratu času. Mina tomu nevenovala pozornosť. Niekoľkými ťahmi doleštila opierku, handru poskladala a vložila do vrecúška, zaujala polohu a nastavila záťaž. Muž v červenom tričku sedel na posilňovacej lavici k nej chrbtom, po ktorom sa mu širil veľký mokrý flak. Mina zvrátila nos. Keby si musela vybrať, či chce byť neoblíbená, alebo zdravá, o výbere by ani na okamih nezapochovala. Nech si všetci strčia za klobúk svoje sympatie aj baktérie.

Mina si zvykla, že ľudia ju zvyčajne pokladajú za mimozemšťanku. Neprekážalo jej to, vo svojom živote ich nepotrebovala a nechýbali jej. Reči o pocite spolupatričnosti boli zrejme rovnaký mýtus ako výrazy spriaznené duše, pravá láska a iné nereálne nezmysly, čo na trh uviedol Hollywood, ale v obyčajných ľuďoch nakoniec vyvolávali strach a obavy. Potvrdili to dokonca aj nejaké odborné výskumy. V nich sa dočítala, že diváci po sledovaní romantickej komédie ohodnotili svoj partnerský vzťah podstatne horšou známkou. Nijaký skutočný vzťah totiž nedosiahol kvalitu vymysleného príbehu o „pravej a večnej láske“.

Mina v súčasnosti s nikým necítila spolupatričnosť. A vlastne ani v minulosti. S výnimkou kratučkého obdobia, ktoré strávila so svojou dcérou. Zato muž, s ktorým kedysi žila, v nej nevzbudzoval nijaký vrúcny cit. Nijakú spolupatričnosť ani s ním, ani s nikým iným.

Okrem...

Neho.

Mentalistu.

Ale to už bolo dávno.

Na facebooku videla reklamu na Vincentovo nové predstavenie. Málo chýbalo, aby si naň kúpila lístok. Nakoniec si to rozmyslela. Nevedela odhadnúť, ako by zareagovala, keby ho uvidela na scéne. A čo keby ju vôbec nespoznal?

Čo ak by si ju ani nevšimol?

Zamračila sa. Lepšie je udržiavať si odstup. Pre istotu. Veď po tom všetkom sa jej ani jediný raz neozval. Samozrejme, chápala jeho dôvody, počnúc rodinou. Vôbec by sa nečudovala, keby jeho manželku zaujímal, čo sa vtedy – už takmer pred dvoma rokmi – dialo medzi

ním a Minou. Vincent spomínal, že Maria je hrozne žiarlivá, a udalosti na ostrove by situáciu určite nezjednodušili. Mina tam takmer umrela spolu s Vincentom. Keby ju po tom všetkom Vincentova manželka znenávidela, vôbec by sa jej nečudovala. Nie že by za to všetko mohla, no predsa len bola kriminalistka.

Navyše ju a Vincenta spájalo čosi, čo sa vysvetľovalo veľmi ťažko. Udalosť na ostrove Lindö ich napokon zblížila ešte väčšmi.

Zároveň však toto zvláštne puto im bránilo udržiavať kontakt. Boli si až priveľmi blízki. Bližší, než Mina zvládala prijať. Preto to bolo lepšie takto. Sama sa cítila ako v nedobytnej pevnosti. V bezpečí. Predpokladala, že Vincent to cíti rovnako.

A predsa...

„Nezabúdajte,“ hovoril Vincent, „že to, čo teraz uvidíte, nie je skutočné. Predvediem vám, ako prezentovať nadprirodzené schopnosti, ktoré v skutočnosti nemáte. Naozaj, verte mi, ani ja ich nemám.“

Vzápätí nadvihol jedno obočie, aby šarmantne a tajomne spochybnil vlastné tvrdenie. Asi polovica obecenstva sa zasmiala. Trochu nasilu a zneistene. Presne ako chcel.

Linköpingská hala Crusellhallen sa zaplnila do posledného miesta, hoci bol všedný pracovný deň. Z mesta aj priľahlého okolia prišlo tisíc dvesto osôb, aby si v stredu večer pozreli vystúpenie Majstra mentalistu. Na jeho vkus ich bolo trochu priveľa, no účasťou na objasnení vražd pred dvoma rokmi vzbudil obrovskú mediálnu pozornosť. Keby nebol verejnosti známy dovtedy, potom by sa ním určite stal. Nie ako osoba. Veď Vincenta vlastne nikto nepoznal. Majstra mentalistu však milovali všetky médiá. A – samozrejme – publikum. Po správe, že takmer prišiel o život vo vodnej nádrži, sa predaj lístkov na jeho program zdvojnásobil.

Umbertovi sa pred médiami napriek všetkému predsa len podarilo utajiť osobnejšie podrobnosti o jeho úlohe v prípade. Vďaka tomu pokračoval v kariére. Verejnosť by nepochybne hľadela naňho inak, keby vedela, že sa stal nepriamym dôvodom na zavraždenie troch osôb. Hoci Vincent bol nevinný. Rozhodne vtedy, keď dochádzalo k vraždám. No nevina bola v tlači vždy relatívny pojem. Preto on aj jeho agent robili, čo bolo v ich silách, aby zatajili Janin motív a jej pravú identitu, k čomu im výdatne dopomohlo, že Jane a Kenneth zmizli z povrchu zeme.

Denník Express sa istý čas usiloval hrabať v príbehu Vincentovej mamy, ale Umbertovi sa to podarilo zvrátiť a zvedavcom zapchať ústa. Novinám pohrozil, že ak neprestanú, nedostanú sa na žiadnu tlačovku a nezískajú nijaké interview od umelcov, ktorých zastupuje. Naozaj sú ochotní obetovať svoj informačný zdroj, stredobod záujmu polovice zábavychtivého národa, pre jedinú hlúpu klebetu? Ukáza-

lo sa, že nie. Vincent nepochyboval, že k výsledku nemalou mierou prispel aj Umbertov taliansky temperament.

Napriek všetkému do médií predsa len prenikla istá podrobnosť – že vrah zašifroval jeho meno do dátumu vražd. A to bola praveľmi zaujímavá okolnosť, takže nemohla odznieť bez povšimnutia a informácia začala žiť vlastným životom.

Krátko nato ľudia začali Vincentovi posilať rozličné hádanky, rébusy a hlavolamy, pričom vôbec nepomysleli na to, že sa správajú veľmi bezcitne a bezohľadne. Ale keby boli ľudia jednoduchí a ľahko pochopiteľní, z neho nemusel byť mentalista.

„To, čo vám teraz ukážem, bude ako z minulého storočia,“ pokračoval Vincent. „No rovnaké metódy sa používajú pri zakladaní cirkví aj v súčasnosti. Presnejšie – pri zakladaní siekt.“

Kulisy na scéne vytvorili salón z prelomu storočí a Vincent mal na sebe zodpovedajúce oblečenie. Dve mohutné kožené kreslá stáli šikmo oproti sebe, v jednom z nich sedel očividne nervózny muž.

Vincent sa na začiatku výstupu opýtal, či je v publiku prítomný lekár, prípadne niekto, kto vie merať pulz. Muž na scéne bol jeden z tých, ktorí sa prihlásili. A nahlas sa smial. No keď ho Vincent požiadal o podpis na vyhlásenie, ktoré dosvedčovalo, že nie je medicínsky či právne zodpovedný za to, čo sa stane, a že plnú zodpovednosť za všetky činy preberá Vincent, muža prešiel smiech a znervóznel. Nielen on, ale celé publikum. Vincent to miloval. Obojstranný podpis vyhlásenia pokladal za jednoduchý spôsob, ako navodiť dramatickú atmosféru. Predsa však zakaždým, keď niekoho žiadal o podpis, nástojčivo si pripomínal, že číslo sa môže naozaj skončiť zle.

„Takže, Adrian,“ Vincent si sadol do voľného kresla oproti mužovi. „Pokúsime sa spojiť s druhým brehom. S mŕtvymi. Máte zosnulého príbuzného, s ktorým by ste chceli nadviazať kontakt? Cítim z vás smútok, no nie za starou matkou... tá stále žije... ale... žeby váš starý otec? Chýba vám?“

Muž sa pokúsil zasmiať a znepokojene sa ošival.

„No... Elsa žije,“ zahundral, „ale pred desiatimi rokmi zomrel Arvid. Teda starý otec.“

Toto bol jednoduchý trik, ktorý by zvládlo aj začínajúce médium. Vyplyval z prostej úvahy. Muž ešte nemal tridsať rokov, čo značí, že jeho rodičia by mohli mať okolo päťdesiat až šesťdesiat, takže ich rodičia medzi osemdesiat až deväťdesiat rokov. Keďže ženy sa dožívajú vyššieho veku než muži, zo štatistickej pravdepodobnosti vyplýva, že žije jeho stará mama, nie starý otec. Za bežných okolností by sa

Vincent hanbil znížiť k takémuto blufu, najmä pri pohľade na dojatie mladého muža. Ibaže týmto číslom chcel ľuďom ukázať, aké ľahké je niekoho podvieť, získať si jeho dôveru a v konečnom dôsledku aj jeho peniaze. A tvrdiť, že účel svätí prostriedky.

„Tak sa podme spojiť s vašim starým otcom Arvidom,“ navrhol Vincent.

Vzápätí sa pozrel na publikum.

„Ešte raz opakujem – nie je to skutočné.“

S vážnym výrazom sa otočil k Adrianovi.

„Teraz nadviažem kontakt s druhou stranou,“ povedal. „Na to však musím najprv sám... prejsť na druhú stranu.“

Zobral si pásik so sponou a zdvihol ho, aby všetci videli. Potom si ho omotal okolo krku a jeden koniec prevliekol cez sponu, aby sa dal zaťahovať. Lavú ruku vystrel k mužovi, ktorý očividne bledol.

„Nahmatajte mi tep a dupte v jeho rytme, aby všetci počuli.“

Muž ho chytil za zápästie a chvíľu ho prehmatával palcom a prostredníkom, potom začal rytmicky podupkávať v rytme Vincentovho pulzu. Vincent mu hľadel do očí.

„Uvidíme sa, keď sa vrátim,“ povedal. „Dúfam. Neprestávajúte sledovať môj tep.“

Vzápätí pásik na krku zatiahol a uškľabil sa. V tejto časti vystúpenia nemusel predstierať, bolesť bola ozajstná. Pásik sa napínal a Adrian dupal v rytme Vincentovho tepu. Po pár sekundách mladík vypadol z rytmu.

Vincent zatvoril oči a zvesil hlavu, ale pásik nepustil. Adrian ešte raz zneistene zadupal, potom ustrnul. Šokované publikum nervózne zašumelo. Adrian ho neprestajne držal za zápästie, ale nohou nesignalizoval nijaký tep. Zmysel jeho strnulosti bol jasný. Vincent nemal pulz. Zaškrtil sa.

Vincent vyčkal, kým začul praskanie a šuchot stoličiek, na ktorých sa nervózne hniezdili diváci. To značilo, že sa naozaj vydesili. V tej chvíli pomaličky dvihol hlavu a pustil pásik. Otočil sa k Adrianovi a uprel naňho zahmlený pohľad.

„Adrian,“ zahundral.

Adrian sa strhol.

„V miestnosti je duch, ktorý si hovorí Arvid,“ pokračoval Vincent huhňavým hlasom. „Overme si, či je to naozaj váš starý otec. Opýtajte sa ho na niečo, čo viete len vy dvaja. Možno čosi z detstva. Arvid hovorí... že vás učil jazdiť na bicykli? Žeby niečo o tom?“

Adrian prikývol, očividne zmätený.

„Opýtajte sa ho, kde som sa udrrel,“ povedal ticho.

Vincent pár sekúnd mlčal, akoby počúval nejaký hlas, čo preniká iba k nemu.

„Odreli ste si koleno,“ povedal. „A dohodli ste sa, že to neprezradíte mame. Ešte vždy tam máte jazvu.“

Adrian pustil Vincentovu ruku a vyzeral šokovaný. Pravdupovediac, väčšine ľudí zostáva z detstva spomienka na odreté koleno. Zvyšok výpovede Vincent iba tipoval. Spomienky bývajú zvyčajne ovplyvniteľné. Možno sa príhoda neodohrala presne tak, ako hovoril Vincent, no v Adrianovej hlave sa premietala rovnako.

„Arvid má pre vás odkaz,“ pokračoval Vincent. „Hovorí... že si musíte udržať vieru v seba. Verte si. Všetko sa vyrieši, iba to potrvá dlhšie, než ste čakali. Len sa nevzdávajte nádeje. Rozumiete, čo tým chce povedať?“

Adrian mlčky pritakal.

„Hovorí o mojej firme,“ povedal potichu. „Rozprávali sme sa o nej tesne pred jeho smrťou. Doteraz sa mi ju nepodarilo postaviť na nohy.“

„Hovorí, že ho mrzí, čo sa stalo. Čo tým myslí?“

„V posledných rokoch sme sa veľmi nestýkali,“ priznal Adrian. „Pohádali sme sa.“

„Áno, a teraz to ľutuje. Hovorí, že vás mal rád vtedy a tak je to aj teraz.“

Adrianovi po líkach stekali slzy. Táto časť šou mala pre Vincenta rozhodujúci význam, hoci sa zároveň nenávidel za silné dojatie, čo vyvolal v ľuďoch. Pritom využil iba takzvaný barnumský efekt. Výroky, ktoré zneli špecificky, ale dali sa mimoriadne ľahko interpretovať a hodili sa takmer na všetko. Klasický trik, ktorý využívalo každé médium. Jeho účelom bolo umožniť klientovi, aby sám rozlúštil význam toho, čo hovoria „duchovia“, takže médium sa nikdy nemohlo mýliť. Ak náhodou čosi nesesedelo, na vine bol klient, ktorý čosi nepochopil správne.

„Kontakt slabne,“ oznámil Vincent priškrteným hlasom. „Chcete ešte niečo povedať, než sa preruší?“

„Iba... ďakujem,“ šepol Adrian. „Ďakujem.“

Vincent vystrel ruku a opäť zvesil hlavu, očividne v bezvedomí. V sále vládlo hrobové ticho. Adrian ho váhavo chytil za zápästie a hmatal prstami. Po chvíľke sa pustil ticho podupkávať. Najprv pomaly a nerytmicky. Postupne čoraz pravidelnejšie a hlasnejšie, až kým sa Vincentov pulz nevrátil do normálu.

Vincent otvoril oči. S nesmelým úsmevom chytil Adriana za ruku. Toto vystúpenie vždy vyvolalo búrlivý potlesk. Omámené publikum

spracúvalo neopísateľný zážitok. Ešte vždy si nebolo isté tým, čo videlo. Vincent však vedel, že diváci budú na to spomínať dlhé mesiace.

„Nezabúdajte, čo som vám povedal na úvod,“ prihovril sa publiku, aby mu pripomenul, čím začal, no hovoril oveľa jemnejším tónom.

Vedel, že ľudia sú v týchto chvíľach zraniteľnejší, a to musel rešpektovať.

„Neviem nadviazať spojenie s duchmi. Vlastne neverím, že to niekto dokáže, lebo neverím v ich existenciu. Zato však viem zariadiť, aby to tak vyzeralo. Takto presvedčivo to dokáže predviesť hociktoré médium. Všetky psychologické a verbálne techniky, ktoré sa používali pred stopäťdesiatimi rokmi, sa aj v súčasnosti uplatňujú na vyvolanie pocitu, že ktosi sa za mastný poplatok dokáže spojiť s vašimi drahými zosnulými. Platí to, čo zvyčajne: ak je čosi priveľmi dobré, aby to bola pravda, zvyčajne to tak je. Ďakujem za pozornosť.“

Zo scény odišiel, než zaburácal potlesk. Chcel im dožičiť čas na zamyslenie.

Napúchal mu krk. S tým prekliatym pásikom by mal postupovať opatrnejšie. Dnes si navyše zastavil pulz na priveľmi dlhý čas. Kontakt s duchom bol síce čistý fejk, ale zastavenie tepu skutočné, i keď ho docielil inak než pásikom, ba dokonca iba v ramene, nie v celom tele. Existencia techniky zastavovania pulzu v jednotlivých častiach tela patrila k najprísnejšie stráženým tajomstvám mentalistu. Vincent doteraz nikomu neprezradil, ako to robí. Hoci išlo iba o rameno, po tridsiatich sekundách to začínalo byť naozaj nebezpečné. Zvyčajne, len čo sa tep zastavil, divák mu ruku pustil, no Adrian mu ju držal dlhšie. Vincent nemal na výber. Zrejme aj preto sa veľmi tešil na koniec tohto turné. Blokovať prietok krvi v tele tak často – to nie je najmúdrejšie.

Zišiel do zelenej miestnosti a pozrel sa na stôl, kde stáli tri fľaše. Zatal zuby. Pohľad na tri fľaše naňho pôsobil ako falošný tón. Rýchlo otvoril chladničku a priložil k nim ďalšiu, aby boli štyri. Až vtedy zovretie zubov povolilo. Napustil si pohár vody z kohútika, sadol si na pohovku a uvoľnil sa.

Diváci v sále ešte vždy tleskali, Vincent však nereagoval. Najjednoduchšie by bolo vrátiť sa na scénu, usmievať sa a premeniť ich zážitok na neškodný vtip. Lenže on chcel, aby sa zamysleli.

Zopár minút relaxu, potom sa prezečlie. Premáhal sa, aby po predstavení neoddychoval poležiačky na dlážke. Niekedy sa mu to podarilo, väčšinou však nie. Pozrel sa na mobil. Dnes v obecnstve sedel aj priateľ Sains Bergander, ktorý zostrojuje iluzionistické pomôcky a pomohol mu pri vyšetovaní Tuvinej vraždy. Vincenta zaujímal jeho názor na program. Nemýlil sa, Sains mu už stihol poslať esemesku,

podľa časového údajá v tej istej sekunde, keď schádzal zo scény. Jeho esemeska však musí počkať, zrejme dostal správy aj od iných ľudí.

Konkrétnejšie – od istej osoby.

Vincent si prekontroloval zoznam doručených správ. Nemýlil sa, našiel niekoľko takých, čo si nestihol prečítať. No tá, na ktorú čakal, medzi nimi nebola. Od osoby, ktorá mu zmenila život a stala sa jeho súčasťou. Ktorej sa opovážil zdôveriť so svojimi pocitmi. A ktorá sa z jeho života vytratila tak rýchlo, ako doň vstúpila.

Naposledy ju videl v októbri. Potom prišla zima, jar, leto, jeseň a teraz už ďalšie leto. Nehovoril s ňou vyše poldruha roka. Onedlho to budú dva roky. Neozval sa jej, hoci chcel, no s Mariou začali chodiť na párovú terapiu a naozaj sa veľmi usiloval zbytočne nevyvolávať manželkinu žiarlivosť.

Neskôr terapiu ukončili, lebo nepomáhala, ako dúfali. Medzitým však uplynulo veľa času a po toľkých mesiacoch mlčania sa nechcel natískať. Súkromný život si starostlivo chránila a to musel rešpektovať. Hoci mu prekážalo, že nie je jeho súčasťou.

Pochopiteľne, sama nemala ani najmenší dôvod ozvať sa. Jednoznačne mu dala najavo, že sa najradšej spolieha iba sama na seba. Netušil, ako teraz žije. Možno sa vydala, možno má rodinu. Alebo žije v zahraničí.

Darmo si to opakoval, nepomáhalo mu to. Zoznámili sa po jeho predstavení v Gävle. Od tých čias ju hľadal zakaždým, keď zišiel zo scény. Zoznam esemesiek v mobile však hovoril jasnou rečou.

Mina sa ani dnes večer neozvala ani neukázala.

Zložila si okuliare a usmiala sa naňho. Prehodila nohu cez nohu a trochu sa predklonila. Sedeli oproti sebe, nedelil ich nijaký stôl. Spočiatku sa to Rubenovi videlo veľmi nepríjemné. Cítil sa jej vydaný napospas. Postupne si však zvykol. Dokonca až do takej miery, že sa ani nepokúsil nazrieť jej do výstrihu, keď sa k nemu nahla. Vôbec mu to nezišlo na um. A pritom Amanda bola atraktívna.

„Naznačujete, že som v pohode a končíme?“ Ruben fľochol na hodinky.

Sedel tu len pol hodiny, no Amanda sa tvárila, akoby sa ich sedenie skončilo.

„Človek nikdy nie je úplne v pohode,“ odvetila. „No nevidím nijaký mimoriadny dôvod, aby ste prišli znova, teda ak sa nič neprihodí. O tom však nerozhodujem. Ako sa vlastne cítite?“

Ruben sa zadíval na psychologičku, s ktorou sa už vyše roka stretával každý druhý štvrtok. Ako sa cíti? Zložitá otázka. Ale už ho neritovala ako spočiatku.

„Moje pocity prenechajme Freudovi,“ odvetil. „Ak som sa niečo naučil, tak dačo o svojich citoch. Nie sú vždy také, aké si myslím, že sú. Ak sa rozhodnem konať, nevyplýva to z mojich pocitov, ale z racionálnych myšlienok. Na základe toho som na pol roka vylúčil sex, hoci moje pocity mi velili súložiť.“

Amanda naznačila otázku zdvihnutím jedného obočia.

„Nie, vôbec som nelietal za sukňami,“ spresnil Ruben. „Veď sme sa predsa dohodli. Presne to tým chcem povedať. Rozhodne som s tým neskončil, veď som chlap v najlepších rokoch. Len sa mi to nevidí až také dôležité, lebo som pochopil, čo som si tým správaním nahrádzal.“

„Čo?“

Ruben si povzdychol. A zasa sú pri tom. Pri poondených citoch.

„Keď viem, že tie ženy môžem mať, dáva mi to pocit moci. No naplňa to aj moju potrebu...“

Znova zavzdychal.

„Po pocite blízkosti,“ zahundral neochotne. „Už ste spokojná?“

Pocit blízkosti. Neveril, že by takýto výraz niekedy vyslovil nahlas. Znelo to ako od buzeranta. Ešteže sa naučil, že aj táto reflexia je súčasťou obranného mechanizmu. Doriti. Kolega Gunnar a ostatní chlapi by sa urehotali na smrť, keby zistili, že chodí k psychológovi. Gunnar o sebe vyhlasoval, že on je z tvrdého norrländského dreva. Riešenie všetkých problémov videl vo výlete do lesa so súdkom chľastu. Keby zistili, že Ruben vyesadáva u Amandy, prilbu by mu namaľovali naružovo. Znova ukradomky flochol na nástenné hodiny. Ukazovali pár minút po pol deviatej. V tejto chvíli už mal byť v budove Policajného úradu. Len aby nikomu nezišlo na um vypytovať sa, prečo niektoré rána mešká. Ani zaužívaná výhovorka, že potreboval dostať z bytu babu, čo si dovedol včera večer, sa nedá používať donekonečna.

Vraj baba na jednu noc! Veď si už poriadne ani nepamätá, ako sa to robí. Hoci hneď na prvom stretnutí sa automaticky pokúsil zbalíť Amandu. Nevyšlo mu to.

„Už musím urobiť iba jedno,“ povedal. „Chcem sa stretnúť s Ellinor.“

„Ruben,“ varovala ho Amanda, „nezabúdajte, ako sme sa rozprávali, že treba ísť ďalej. Ellinor sa celé tie roky vznášala nad vami ako príznak. Vaše správanie bolo reakciou na to. Oslobodte sa. No nepodarí sa vám to, kým sa nezbavíte prízraku.“

„Viem. Práve preto sa s ňou chcem stretnúť. Ukončím to. Prisahám, že za ňou zájdem a iba ju pozdravím. Zbúram piedestál, na ktorý som si ju postavil. Aby sa starý Ruben už nemusel zožierať.“

„To znie... od vás mimoriadne jasnozrivo,“ Amanda naňho šibla pohľadom. „Ste si tým istý?“

„Prinajhoršom dostanete honorár za ďalšie hodiny,“ zasmial sa.

V skutočnosti si však bol istý sám sebou. Bol lepší než Ruben pred rokom. Gunnar nech sa stará o seba a drží zobák.

Obaja vstali a podali si ruku. Ruben vari päťdesiaty raz odolal pokušeniu a nepozval Amandu na pohárik. Takéto myšlienky síce sú prípustné, len sa nesmie podľa nich správať. I keď je svojím spôsobom stále rovnaký Ruben. Navyše ho čaká iná práca. Stihol zistiť, kde býva Ellinor. Takže ju iba pozdraví. Pozrie sa, ako sa jej darí. A potom sa ospravedlní. Tým sa to preňho skončí.